

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, Maltézské nám. 471/1, Praha 1, ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ca 129/2009, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

- I. Řízení ve věci návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu **se z a s t a v u j e .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se podáním ze dne 17. 12. 2012, které bylo Městským soudem postoupeno Nejvyššímu správnímu soudu dne 17. 1. 2013, resp. dne 26. 2. 2013 (včetně vyžádaného spisu a vyjádření) opětovně domáhá provedení procesního úkonu ve věci sp. zn. 8 Ca 129/2009.

Podání totožného obsahu, týkající se neumožnění nahlížení do spisu ve věci výše uvedené spisové značky posuzoval Nejvyšší správní soud již k návrhu stěžovatele ze dne 6. 11. 2012, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 14. 11. 2012, a bylo o něm rozhodnuto usnesením NSS ze dne 26. 11. 2012, čj. Aprk 39/2012 - 164, které nabylo právní moci dne 3. 12. 2012. Z obsahu podání a z předloženého spisu jsou zřejmé totožné námitky týkající se stejného případu tvrzené nečinnosti.

Podle § 174a odst. 5 zákona č. 6/2002 Sb. platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení o návrhu na určení lhůty přiměřeně ustanovení části první a části třetí občanského soudního řádu. Ten v § 159a odst. 5 normuje, že jakmile bylo o věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být v rozsahu závaznosti výroku rozsudku pro účastníky a popřípadě jiné osoby věc projednávána znovu. Věc již dříve rozhodnutá je neodstranitelnou překážkou řízení a soud k ní přihlíží kdykoliv za řízení. K tomu, aby byla naplněna, je nezbytná existence dřívějšího rozhodnutí v téže věci. O stejnou věc (o totožnost věci) se jedná tehdy, jde-li v novém řízení o totožný návrh, o němž již bylo

pravomocně rozhodnuto, a týká-li se stejného předmětu řízení a téhož účastníka (navrhovatele). Totožnost předmětu řízení je dána tehdy, jestliže tentýž stav vymezený petitem návrhu plyne ze stejných tvrzení, jimiž byl uplatněn. Tak tomu je i v souzeném případě.

Jedná se tedy o překážku věci pravomocně rozhodnuté, neboť v novém řízení jde o projednání téže věci; jde-li o takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, soud řízení zastaví. Nelze-li tedy pro překážku věci pravomocně rozhodnuté ve věci vést další (opakované) řízení, chybí podstatná podmínka řízení a soud proto řízení ve věci návrhu ve smyslu § 104 odst. 1 o. s. ř. zastavil.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona č. 6/2002 Sb., dle kterého stát hradí náklady řízení o návrhu na určení lhůty jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 174a odst. 8 zákona č. 6/2002 Sb.).

V Brně dne 28. února 2013

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu